

Творчість Остапа Вишні

Виконали:
студенти I курсу
103-Ф групи
Шиян Карина
Микитенко Дмитро

Творчість

Перший надрукований твір Остапа Вишні — «Демократичні реформи Денікіна (Фейлетон. Матеріалом для конституції бути не може).» — побачив світ за підписом «П. Грунський»

у Кам'янці-Подільському в газеті «Народна воля» 2 листопада

1919. Остап Вишня проводив і велику громадську роботу.

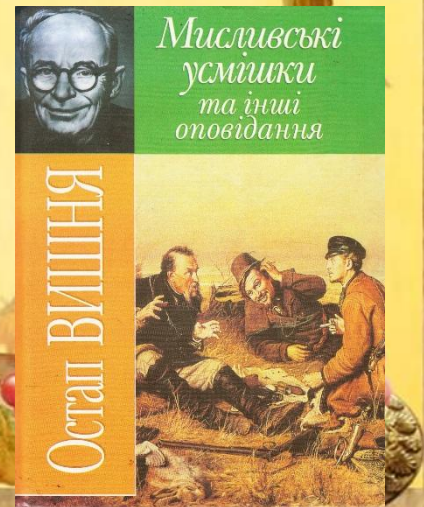
Він брав участь у діяльності літературних об'єднань «Плуг» і «Гарт»,

в організації та редагуванні, разом з Е. Блакитним, перших

двох номерів журналу «Червоний Перець» (1922) і продовжив

працю в цьому журналі, коли в 1927 р. було поновлено його вихід.

Перший надрукований твір Остапа Вишні — *«Демократичні реформи Денікіна (Фейлетон. Матеріалом для конституції бути не може)»* — побачив світ за підписом *«П. Грунський»* у *Кам'янці-Подільському* в газеті *«Народна воля»* 2 листопада 1919.

Згодом **П. Губенко** стає працівником республіканської газети *«Вісті ВУЦВК»* (редагував її *В. Блакитний*), а кількома місяцями пізніше — і відповідальним секретарем *«Селянської правди»* (редагував *С. Пилипенко*), на сторінках якої 22 липня 1921 р. під фейлетоном *«Чудака, їй-богу!»* увперше з'явився підпис *«Остап Вишня»*.

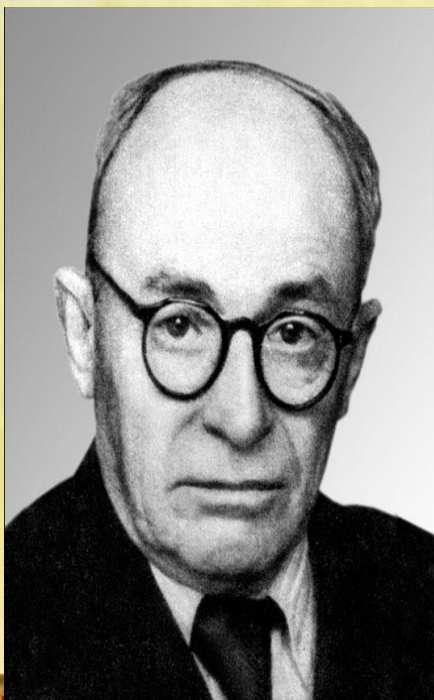

**Остап Вишня і
Платон Воронько**

Творчість

Остап Вишня є засновником жанру *усмішка* в українській літературі.

Найвідомішими творами письменника є: «Вишневі усмішки», «Вишневі усмішки кримські», «Українізуємось», «Вишневі усмішки закордонні», «Мисливські усмішки», гумореска «Моя автобіографія», «Чухраїнці», «Демократичні реформи Денікіна» та інше.

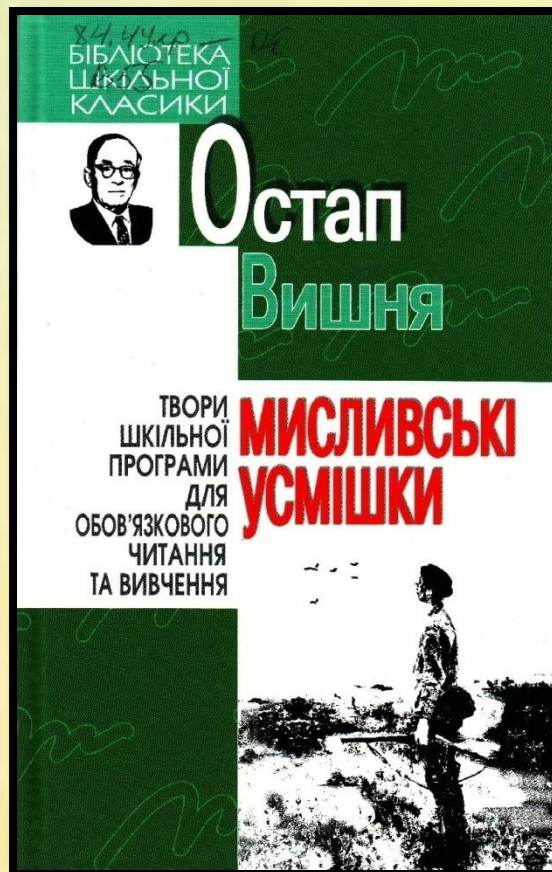

- Огляд творчості. Остап Вишня (1889 – 1956)
- Остап Вишня (Павло Михайлович Губенко) – український сатирик та гуморист. Увів в літературу жанр «усмішка».
- «Мені нове життя усміхається. І я йому усміхаюсь!» Через те й усмішка.»
- (Остап Вишня). Біографічні відомості
 - 13 листопада 1889 р. – народився Павло Михайлович Губенко на хуторі Чечва біля с. Грунь на Полтавщині;
 - 2 листопада 1919 р. у газеті «Народна воля» П. Губенко опублікував перший сатиричний твір «Демократичні реформи Денікіна...» під псевдонімом Павло Грунський.
 - 1921 р – у газеті «Селянська правда» надрукована гумореска «Чудака, їй-богу!» (упер-ше використав псевдонім Остап Вишня).
 - Друкував усмішки, антирелігійні гуморески, літературно-мистецькі нариси та рецензії, фейлетони на шпальтах газет «Вісті ВУЦВК», «Селянська правда».
 - У 20 – 30-х роках виходять *Збірки Остапа Вишні* (23 книги), серед них:
 - - «Діли небесні» (1923);
 - - «Кому веселе, а кому й сумне», «Ану, хлопці, не піддайсь!» (1924);
 - - «Реп'яшки», «Вишневі усмішки (сільські)» (1924);
 - - «Вишневі усмішки кримські»(1925);
 - - «Щоб і хліб родився, щоб і скот плодився», «Лицем до села», «Українізуємось» (1926);
 - - «Вишневі усмішки кооперативні» ?(1927);
 - - «Вишневі усмішки театральні» (1928);
 - - «Ну, й народ», «Вишневі усмішки закордонні» (1930);

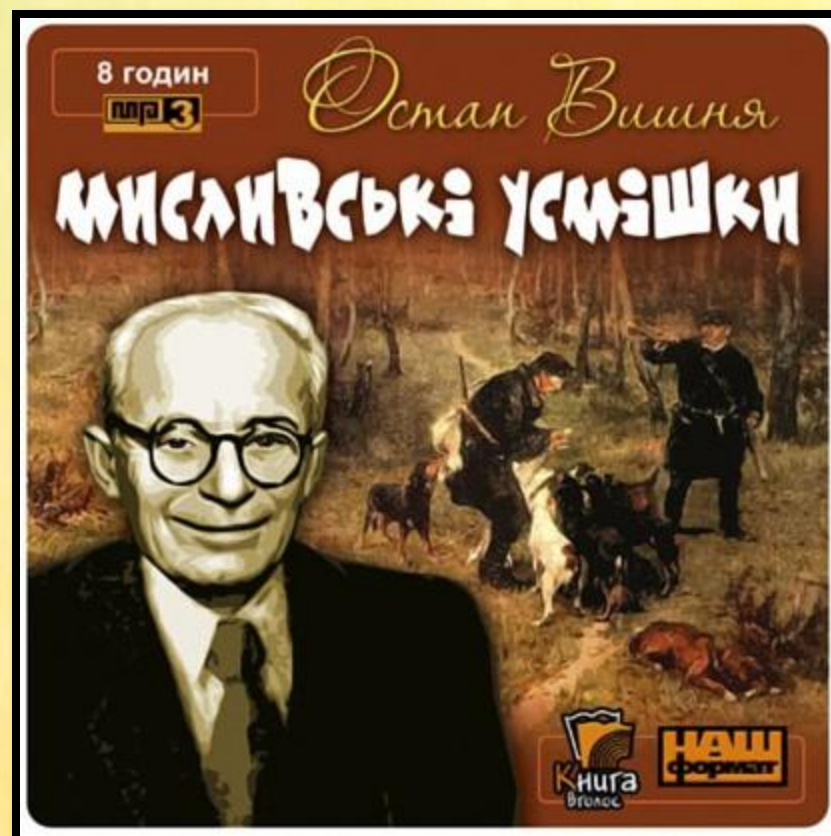

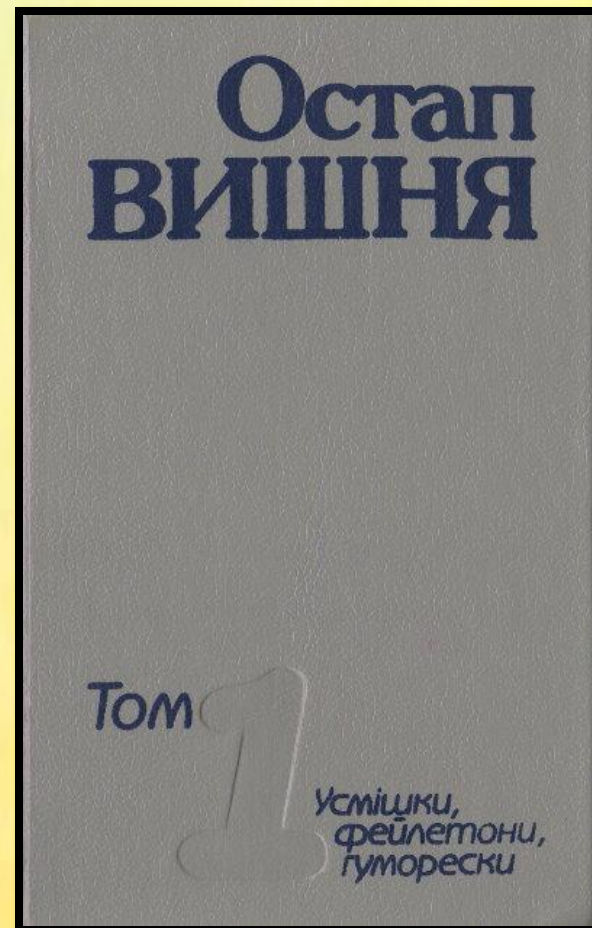
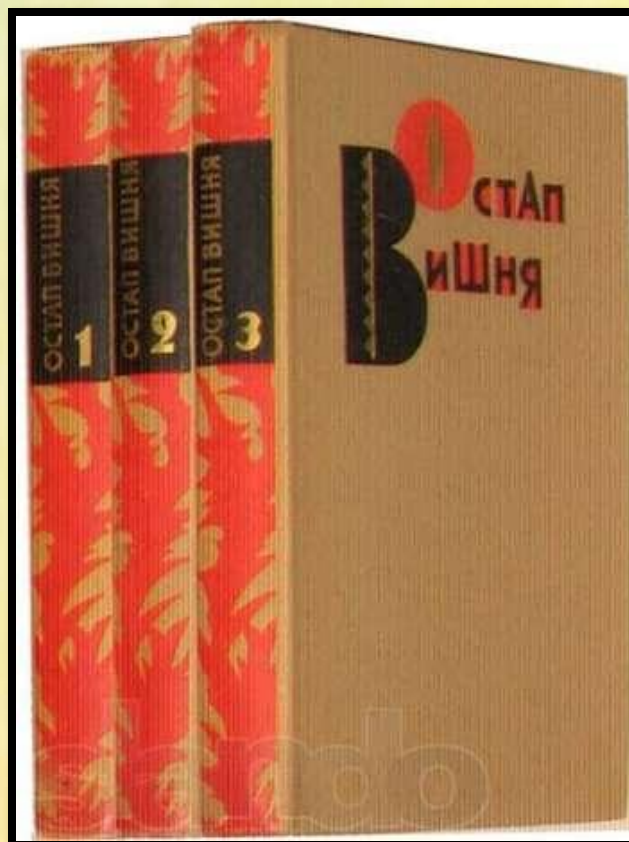
Слово гумориста користувалося дедалі більшою популярністю. Виходять одна за одною й збірки усмішок письменника: *«Діли небесні»* (1923), *«Кому веселе, а кому й сумне»* (1924), *«Реп'яшки»*, *«Вишневі усмішки (сільські)»* (1924), *«Вишневі усмішки кримські»* (1925), *«Щоб і хліб родився, щоб і скот плодився»*, *«Лицем до села»*, *«Українізуємось»* (1926), *«Вишневі усмішки кооперативні»*, *«Вишневі усмішки театральні»* (1927), *«Ну, й народ»*, *«Вишневі усмішки закордонні»* (1930); двома виданнями (1928 і 1930) побачило світ зібрання *«Усмішок»* у чотирьох томах тощо.

Загалом же протягом *десяти років* українською мовою (якщо брати до уваги й численні перевидання) з'явилося близько **ста книжок** вишнівської сатири й гумору, твори гумориста друкуються в перекладах російською та іншими мовами братніх народів Радянської країни, тираж їх досягав, як на той час, колосальної цифри...

Літературна дискусія

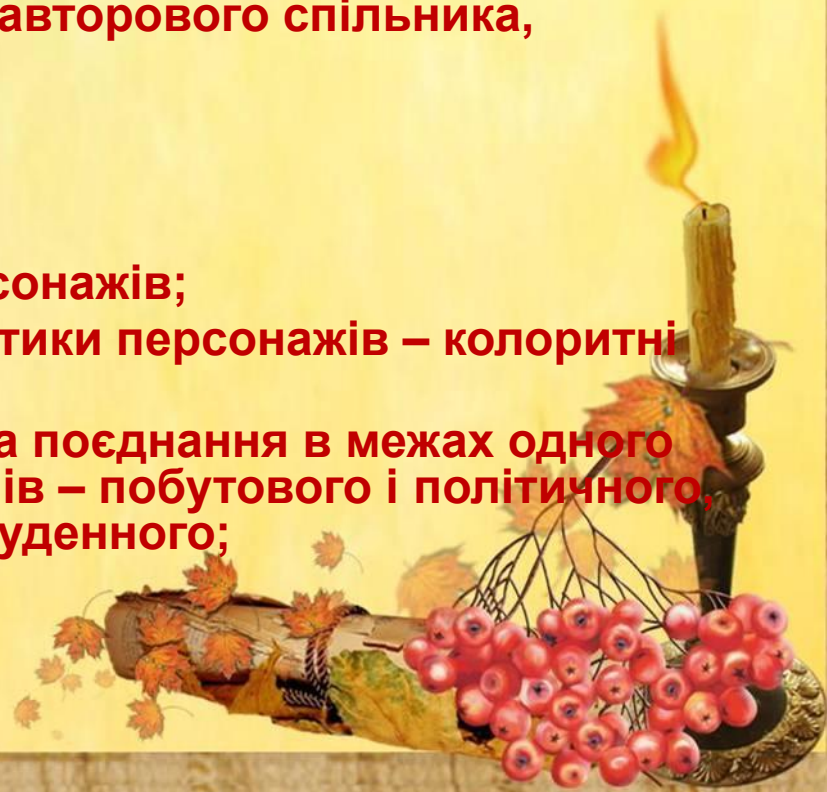
- Літературна дискусія 1925 – 1928 рр. позначилася на долі Остапа Вишні. Письменник захищали право на національну самобутність. Через це, звинувачений у націоналізмі, реакційності, оспівуванні куркульства, письменник був заарештований (1933); 22 лютого 1934 р. Остапа Вишню було засуджено до розстрілу, а 3 березня вищу міру покарання замінили десятима роками заслання. У 1934 р. починає вести табірний щоденник, який згодом отримав назву «Чиб'ю. 1934» (побачив світ у 1989 р.).

- • 3 грудня 1943 р. – звільнений з-під арешту, повертається до творчої роботи.
- • Побачили світ твори Остапа Вишні:
- - «Зенітка» (1944), яка ознаменувала початок другого періоду життя і творчості письменника-гумориста, показала, що Остап Вишня за 10 років ув'язнення не розучився сміятися;
- - Остап Вишня працює в журналі «Перець»;
- - з 1948 р. веде щоденник під назвою «Думи мої, думи мої...»;
- - «Весна-красна» (1949);
- - «А народ воювати не хоче» (1953);
- - «Нещасне кохання» (1956) та ін.
- • 25 жовтня 1955 р. Остапа Вишню реабілітовано.
- • 28 вересня 1956 р. – помер. Похований на Байковому кладовищі в Києві.

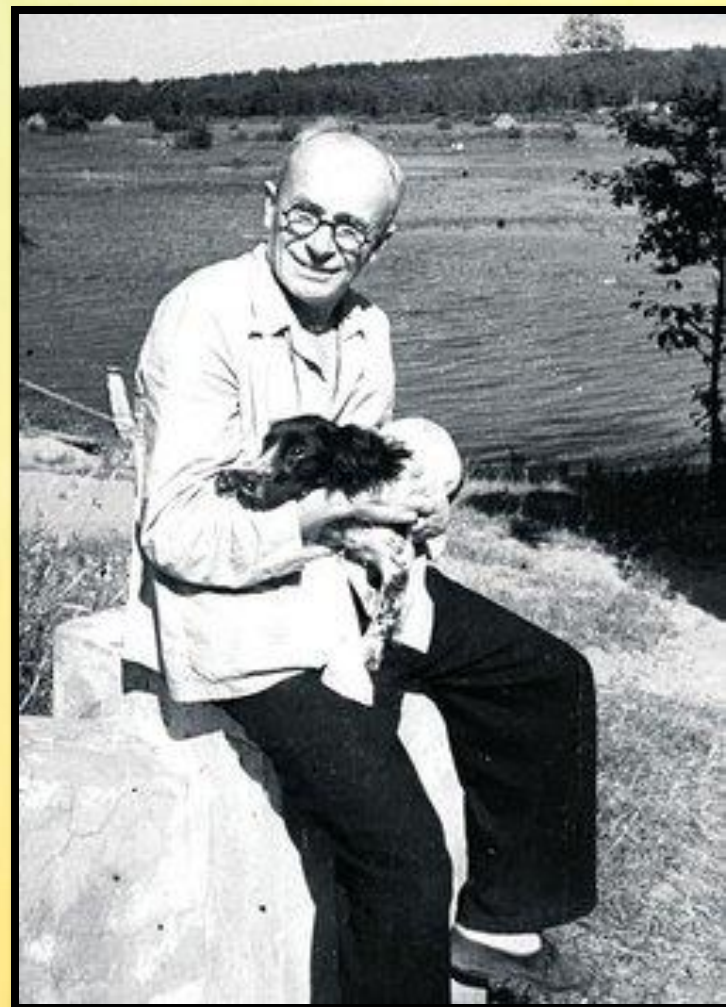

- Особливості творчого стилю Остапа Вишні
- Тематика творів пов'язана із злободенними проблемами часу:
- - українське село у віковічних злиднях;
- - доля інших народів (наприклад, кримських татар);
- - розвиток української культури (література і театр);
- - потяг неосвічених людей до нового життя;
- - партійна ідеологія («Сміх крізь сльози»);
- - проблеми розвитку національної мови;
- - відродження національної гідності українського народу;
- - природа як джерело краси і натхнення тощо;
- Створення образу людини з народу, авторового спільника, однодумця;
- багатство відтінків;
- соковитий народний гумор;
- дотепність;
- правдиво змальовані характери персонажів;
- один із основних засобів характеристики персонажів – колоритні діалоги;
- застосування прийому зіставлення та поєднання в межах одного твору різних лексичних «шарів» і стилів – побутового і політичного, літературного і ділового, високого й буденного;
- використання пейзажів.

Першим твором, що знаменував повернення письменника, стала «Зенітка», опублікована в газеті «Радянська Україна» 26 лютого 1944 р.

Як і раніше, Остап Вишня всім серцем сприймає турботи й клопоти народні — економічні, політичні, морально-виховні, культурно-мистецькі, що сповна засвідчують його книжки усмішок «Зенітка» (1947), «Весна-красна» (1949), «Мудрість колгоспна» (1952), «А народ воювати не хоче» (1953), «Великі ростіть!» (1955), «Нещасне кохання» (1956) та інші.

«Мисливські усмішки»

(«Відкриття охоти», «Заєць», «Сом», «Вальдшнеп», «Перепілка», «Дикий кабан, або вепр», «Як варити і їсти суп із дикої качки» та ін.)

Особливе місце у творчості Остапа Вишні займає тема любові до рідної природи, змалювання її краси.

М. Рильський: «Остап Вишня – справжній мисливець, і притому поет полювання». Особливість таланту письменника, що розкрилася в оповіданнях, усмішках, фейлетонах циклу «Мисливські усмішки», полягає в умінні поєднати гострий сарказм і м'який гумор з глибоким ліризмом, поетичністю в осягненні світу, ніжністю у ставленні до природи.

Художні компоненти «Мисливських умішок»:

- дотеп;
- анекдот;
- пейзаж, що виконує важливу композиційну або ідейно-сміслову функцію;
- портрет;
- пісня;
- авторський ліричний відступ;
- порівняння;
- епітети;
- персоніфікація;
- гіпербола.

Головним персонажем «мисливських усмішок» є мисливець чи рибалка, який з почуттям гумору розповідає цікаві бувальщини. Як правило, в основі «невигаданих» історій лежить такий улюблений засіб народної творчості, як художнє перебільшення. Герої усмішок, здається, не полювали по-справжньому: найважливішим під час полювання для них було помилуватися світанковими ранками, тихими вечорами над озерами.

Автор Постає в «Мисливських усмішках» як співець рідної природи великий гуманіст, що змалював колоритних мисливців і рибалок, безмежно закоханих у рідні озера і ліси, річки і гаї. У щоденнику за 23 січня 1952 р. Остап Вишня писав: «їздили полювати. Це не вперше і не востаннє. Нічого! І як радісно, що я нічого не вбив!»

Особисте життя

З Вишні був бездоганно вірний друг і товариш. Його знайомі оповідають, що він рятував своїх товаришів матеріально і гумором в підвалах ЧК. Коли 1931 був арештований Максим Рильський, з яким Вишня дружив так само міцно, як з Хвильовим, Кулішем і Досвітнім, то Вишня, не боячись накликати на себе гнів НКВС кинувся з Харкова до Києва на допомогу безрадній родині поета, а після щасливого звільнення Рильського з тюрми — забрав його до себе в Харків на кілька тижнів у гості.

Остап Вишня і Юрій Шумський.

Остап Вишня і Юрій Шумський.

Особисті фото

**Остап Вишня, Юрій
Смолич, Андрій Малишко
біля пам'ятника
Котляревському. 1948 р.
Полтава.**

**Андрій Малишко,
Остап Вишня,
Володимир Сосюра.
1948 р.**

Юрій Гонімов, Остап Вишня, Микола Бажан на V Пленумі письменників України. 1950 р. Донбас

Остап Вишня і Платон Воронько. 1952 р. Охтирка.

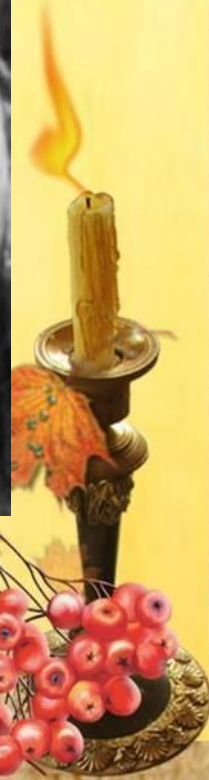

Остап Вишня з дружиною

**Остап Вишня
з онуками**

**Остап Вишня із
дружиною
та онуками**

